

Arrest

**nr. 140051 van 2 maart van 2015
in de zaak RvV X/ VIII**

In zake: X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat De Ghellinck, die loco advocaat C. NEPPER, in opvolging van advocaat M. SAMPERMANS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 24 april 2008 een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 24 juli 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 25 november 2008 bij arrest nr. 19.170.

1.2. Verzoekers dienen op 5 maart 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt op 3 mei 2012 onontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoekers dienen op 18 juli 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 2 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 12 september 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

*"Mijnheer de Burgemeester,
D., S. (...) (R.R.: 077071736713)
geboren te (...) op (...)
+ echtgenote: A., L. (...) (R.R.: 087100550875)
geboren te (...) op (...)
+ kind: D., K. (...), geboren op 24.03.2005
allen van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
adres: (...)*

*Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 18.07.2012 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek **onontvankelijk** is geworden.*

REDENEN:

De aangehaalde elementen (de elementen met betrekking tot de integratie, dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht, de verwijzing naar de wet van 22.12.1999, de vergelijking met dossiers van personen die een aanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999, art. 8 EVRM, de scholing van hun kind en de problemen in hun land van herkomst) werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 03.05.2012 - aan betrokkenen betekend op 14.05.2012 - inzake de aanvraag art. 9bis, ingediend op 05.03.2012 bij de gemeente Jette. Deze elementen kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen."

1.5. Op 2 september 2013 neemt de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). De verzoekers worden op 19 september 2013 in kennis gesteld van deze beslissingen. Deze vormen de tweede en de derde bestreden beslissingen. Waarvan verzoekers eveneens op 12 september 2013 in kennis werden gesteld.

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: D., S. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder

houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A., L. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

+ kind: D., K. (...), geboren op (...), nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het beroep in eigen naam wordt ingediend door D. K. als derde verzoekende partij. Uit de eerste bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij geboren is in 2005. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partij als minderjarige infans niet over de vereiste hoedanigheid beschikt om zonder wettelijke vertegenwoordiging onderhavig beroep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep in eigen naam ingesteld is door voormelde verzoekende partij is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het ingediend werd door eerste en tweede verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel halen de verzoekers de schending aan van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Het middel wordt als volgt weergegeven:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door hun verwijdering uit België, na een verblijf van 5 jaar in België is duidelijk, nu zij worden losgerukt van hun familie- en vriendenkring, waarmee zij nauwe contacten onderhouden, zeker nu zij in Armenië, noch Rusland, geen enkel contact meer hebben waar zij zich zouden tot kunnen richten.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleden te leiden.

Verzoekers voldoen aan al deze voorwaarden nu zij een heel hechte relatie onderhouden met hun familie en nu het voor hen quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Armenië of Rusland, alwaar zij geen familieleden meer hebben.

Dat er, gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofd van verzoekers sprake is van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag inzake art. 9bis Vreemdelingenwet in België te doen.

De drempel van de 'buitengewone omstandigheden' wordt zeker bereikt nu verzoekers vrezen voor hun leven in Armenië.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. In zoverre de verzoekers de schending aanhalen van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers in essentie de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel

48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

Artikel 9bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt in dit kader dat elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

3.4. In het licht van bovenvermelde bepaling, werd *in casu* de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 18 juli 2012, onontvankelijk verklaard omdat de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, reeds werden behandeld in de vorige onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 3 mei 2012 inzake de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis die verzoekers hebben ingediend op 5 maart 2012.

Het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing heeft betrekking op de vaststelling dat de elementen aangehaald in de aanvraag van 18 juli 2012 reeds werden aangehaald in de aanvraag van 3 mei 2012 en beoordeeld in de onontvankelijkheidsbeslissing van 3 mei 2012. In zoverre verzoekers blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van de andere beoordeling die door verzoekers wordt verdedigd, de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

3.5. De Raad stelt vast dat het motief van de aangehaalde elementen reeds werden behandeld in de vorige onontvankelijkheidsbeslissing van 3 mei 2012, niet ernstig noch concreet wordt betwist of weerlegd door verzoekers. Verzoekers wijzen er enkel op dat de *“drempel van de buitengewone omstandigheden”* zeker wordt bereikt nu zij vrezen voor hun leven in Armenië. Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande voeren zij in essentie aan dat hun *“verwijdering uit België”* een schending zou inhouden van hun *“morele integriteit”*, nu zij hier al vijf jaar verblijven en zij zouden worden losgerukt van hun familie- en vriendenkring, waarmee zij nauwe contacten onderhouden, zeker nu zij in Armenië, of in Rusland geen enkel contact meer hebben tot waar zij zich zouden kunnen richten. Verzoekers wijzen er tevens op dat zij een hele hechte relatie onderhouden met hun familie.

Dit betoog toont niet aan dat in de tweede aanvraag van 18 juli 2012 elementen werden aangehaald die niet eerder werd ingeroepen.

3.6. De Raad stelt verder vast dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt dat de door verzoekers aangehaalde problemen in hun land van herkomst, reeds in aanmerking werden genomen in het kader van hun eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de daaropvolgende onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 3 mei 2012 werd dienaangaande het volgende gesteld:

“Betrokkenen vroegen op 24.04.2008 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 25.11.2008 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (...) Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en vrijheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties”.

Verzoekers betogen te vrezen voor hun leven in Armenië. Zij beschikken echter over de Russische nationaliteit, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, de stukken van het administratief dossier en zoals verzoekers zelf aangaven in hun tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 18 juli 2012. De Raad ziet niet waarom verzoekers zich thans beroepen op een vrees voor hun leven in Armenië. Verzoekers kunnen bezwaarlijk de gemachtigde verwijten dit element niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid, nu blijkt dat de vrees voor hun leven in Armenië niet werd aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf, doch pas voor het eerst in het verzoekschrift in het kader van hun beroep bij de Raad wordt opgeworpen.

3.7. De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt dat de door verzoekers aangehaalde elementen met betrekking tot lang verblijf en integratie en artikel 8 EVRM reeds werden behandeld in het kader van de vorige beslissing van 3 mei 2012 naar aanleiding van hun eerste aanvraag van 5 maart 2013. Dienaangaande werd in de beslissing van 3 mei 2012 als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkenen sinds april 2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn en duurzame banden hebben ontwikkeld (en hun kind ook), ze Franse taallessen hebben gevolgd, werkbereid zijn en vrijwilligerswerk willen verrichten, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van

herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Verzoekers betwisten noch weerleggen wederom het motief dat zij elementen inzake integratie en artikel 8 EVRM reeds hebben voorgelegd in het kader van hun eerste aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 maart 2012. Uit de daaropvolgende onontvankelijkheidsbeslissing van 3 mei 2012 blijkt dat er geen verbreking is van de familiale banden aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag voor verblijfsmachtiging in te dienen, geldt voor de hele familie.

3.8. Waar verzoekers heden verwijzen naar *“hechte banden met hun familie”*, blijkt uit hun tweede aanvraag van 18 juli 2012 geheel niet dat zij melding maakten van andere familieleden woonachtig in België noch van het gegeven dat zij geen familieleden meer hebben in Armenië of Rusland. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat bij het onderzoek naar buitengewone omstandigheden met deze elementen rekening moest worden gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun tweede aanvraag om verblijfsmachtiging geen enkele melding maakten van een schending van hun *“morele integriteit”* als buitengewone omstandigheid, noch aanvoerden dat zij in Armenië en in Rusland geen enkel contact meer hebben tot waar zij zich zouden kunnen richten. De gemachtigde kon dan ook bezwaarlijk rekening houden met elementen die pas voor een eerste keer in onderhavig verzoekschrift worden aangehaald. Verzoekers tonen met dit betoog dan ook niet dat zij in hun tweede aanvraag om verblijfsmachtiging hebben aangevoerd dat hun langdurige verblijf en integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Daarenboven moet erop worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing verwijst naar de onontvankelijkheidsbeslissing van 3 mei 2012 waaruit blijkt dat de aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. In dit kader moet worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.9. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België in te dienen – aangezien deze elementen reeds werden behandeld in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – om vervolgens hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

3.10. Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Het niet weerhouden van buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen, betekent dan ook niet dat artikel 8 EVRM

werd geschonden aangezien de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing geen betrekking op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezins- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen niet noodzakelijk leiden tot een definitieve verwijdering. Ze hebben enkel tot gevolg dat de verzoekers tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101)

Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, verstoort het voorgehouden familie- en privéleven van verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens tonen verzoekers dit niet aan.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Verzoekers halen nog aan dat hen “direct en persoonlijk” inlichtingen hadden moeten worden gevraagd of dat zij de gelegenheid hadden moeten krijgen om bepaalde stukken over te maken. In zoverre verzoekers in deze zin menen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, bij gebreke aan een persoonlijk contact met het bestuur of de mogelijkheid om zijn standpunt bekend te maken, merkt de Raad op dat zij hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging en de mogelijkheid hebben gekregen om hun aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143). Verzoekers beperken zich verder tot een theoretische discussie, zonder concreet aan te duiden welke inlichtingen of stukken aanleiding zouden kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van hun aanvraag, zodat dit gehele betoog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad stelt tenslotte vast dat er geen middelen worden aangevoerd tegen de bestreden bevelen zodat deze gehandhaafd blijven.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES